

[Madsen-Mygdal.]
 og forsvinde i Statskassen. Det er meget muligt, at Formueejerne som saadanne nok klarer sig, de klarer sig i hvert Fald længst, for de kan jo blive ved at spise op af Formuen, saa længe de har Formue, men er den højtærede Finansminister virkelig ude af Stand til at forstaa, at de Mennesker, hvem denne Kapitalopspisning haardest gaar ud over, er Laantagerne, de, der allerede har laant, eller de unge, som skal i Vej og har Brug for Kapital? Man kan nu en Gang ikke baade spise Kagen og beholde Kagen. Socialdemokratiet er i denne Sag ude i en demagogisk Agitation, der kun appellerer til nationaløkonomisk Uvidenhed, og vi vil fra Venstres Side ikke lade os paa-virke af denne Agitation. Vi modsætter os ikke en Revision af Formuebeskatningen, vi har selv foreslaet og været med til at vedtage, at en saadan Revision kunde finde Sted i denne Samling, men vi vil ikke være med til at gaa tilbage til den gamle, fuldstændig meningsløse Ordning: at der skal svares samme Skat af Formuen, hvad enten den giver 0 eller 1 pCt. i Afkastning, eller den giver 8, 10 eller 12 pCt. Dette, at der ikke skal svares samme Skat af Formuen, anser vi for at være et overordentlig betydningsfuldt Spørgsmaal, ikke blot for de enkelte Formueejere, som de Herrer stadig taler om, men ogsaa, og i langt højere Grad, for vort Lands Kapitalkraft, som kan være svag nok i Forvejen. Gang paa Gang henvender vi os til Udlandet, naar vi mangler Kapital, Staten optager Gang paa Gang Laan i Udlandet, vore store Erhvervsvirksomheder finansieres med udenlandsk Kapital, og vi sælger vore Obligationer med Pant i Nationens Ejendomme til Udlandet. Er den højtærede Finansminister nu helt sikker paa, at vi vedblivende tør stole paa, at andre Lande vil besørge Opsparingen for os og saa overlade os den Kapital, vi har Brug for? Der er visse mørke Skyer i Øjeblikket, der kunde tyde paa, at vi ikke vedblivende tør regne med, at Udlandet vil forsyne Staten, Kommunerne og Erhvervslevet her i Landet med den Kapital, vi ikke kan undvære. Derfor tror jeg nok, det vilde være meget ønskeligt, om ogsaa den højtærede Regering havde sin Opmærksomhed henvendt derpaa og forstod, hvor farligt det er, hvis vi vender tilbage til en Formuebeskatning, der, i hvert Fald naar Formueindkomsten er ringe, betyder Opspisning af Kapitalen. Det er altsaa dette, vi fra vor Side ikke ønsker at være med til, hvorimod vi, som sagt, er rede til at forhandle om Ændringer i den Retning, at vi i endnu

højere Grad nærmer os det engelske eller det svenske System, hvorefter det ikke først og fremmest er Formuen selv, men Formueindkomsten, der bestemmer Skattebeløbets Størrelse.

Til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der ogsaa fremsatte nogle Betragtninger vedrørende Formueskatten, vil jeg sige, at hans Udtalelser forekommer mig at bekræfte det gamle Ord, at det sete afhænger af Øjnene, der ser. For dette ærede Medlem indskrænker hele Formuebeskatningsproblemet sig til det ene Formaal, at det gælder om at sætte Tommelskruerne i Gang overfor Ejerne af de store Landejendomme, for saa bliver der mere Jord at faa til Udstykning, og det er jo noget, som vi alle ved interesserer det ærede Medlem i særlig Grad; hvordan Formuebeskatningen i det hele virker overfor Landets Kapitalkraft, interesserer ham ikke saa meget, det er Udstykningen, som det ærede Medlem omfatter med saa stor Interesse — hvad der ikke skal bebrejdes ham —, og for ham er det saaledes, at Hensigten helliger Midlet. Jeg tror imidlertid, det ærede Medlem ser ganske forkert paa det; hvis han vil tænke lidt dybere over Problemet, vil han opdage, at vel lader det sig gøre at tvinge Ejerne af de store Landejendomme til at sælge deres Ejendomme, men den Pris, de sælger til, vil altid blive bestemt af den Rentabilitet, der kan ventes at knytte sig til Ejendommene, og det vil derfor ikke faa den direkte Betydning for det ærede Medlems kære Udstykningsformaal, som han tror — rent bortset fra, at det jo er en ejendommelig snæver Betragtning at anlægge paa et saa stort nationaløkonomisk Problem som dette: hvorledes kan Landet i størst mulig Udstrækning opretholde sin Kapitalkraft?

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen talte paa ny alvorfuldt og bekymret om Landbrugets store Gældsforpligtelser, om Gældskrisen, som det ærede Medlem kalder det. Ja, jeg maa sige, det er et overordentlig smukt Træk i det ærede Medlems Karakter, at han har saa stor Medfølelse med Landbruget, der har sat sig i disse store Gældsforpligtelser. Og sandt er det jo, at Landbruget lige saa vel som andre industrielle Virksomheder har store Gældsbyrder at bære paa, Landbruget dog sædvanlig mest Prioritetsgæld, vore store industrielle Foretagender derimod desuden en stor løs Gæld, Bankkredit o. s. v. til forholdsvis højere Rente, men det er rigtigt baade for Landbruget og for andre Erhvervsvirksomheder, at Kapital skal der til,